

فرهنگ

دوشنبه ۱۲ تیر ۱۳۴۲ شماره ۳۹-۲۰

۱۲

ادامه از صفحه ۱۲

سینمای فرانسه شورش حومه را چطور تصویر می کند؟

روییای سینمایان

شاید اتفاقاتی که امروز در فرانسه رخ داده و تقریبا تمام این کشور را در آتش و آتش فرو برده برای خیلی‌ها شوک‌آور باشد. این شوک عمدتا به

دلیل شناختی است که در رهگذار رسانه‌های جریان اصلی راجعه فرانسه و حال و احوال آن به دست آمده است. اما فرانسه واقعی ترا آن فرانسه دیدمیشه را می‌شود به روایت از خود فرانسوی‌هایی دید که جزء صاحبان جریان اصلی مدیا هستند. یکی از بزرگ‌ترین صنایع پول‌ساز فرانسه تورس است و برای همین این کشور دیده‌شمه چه‌رایی سیازینبا،اشیک ورمانتیک در تصور مردم سراس جرح داشته باشد. حتی پول‌هایی به کمپانی‌های هالیوودی پرداخته می‌شود تا صحنه‌های ماشین‌بازی و تعقیب و گریز در فیلم‌های اکشن عامه‌پسند را به پاریس بیاورند و در آنجا فیلم‌برداری کنند. بیرون از سینمای عامه‌پسند و در سینمای روشنفکری و جشنواره‌های هم

میلاد جلیلیان زاده خیرنگار گروه فرهنگ

سینما و ادبیات فرانسه در سال‌های اخیر به جای رویارویی و کشمکش با تفسیر فرهنگی این کشور توسط فرهنگ آمریکایی، همین رویارویی و کشمکش را با مهاجران آفریقایی و آسیایی و مسلمانان پیدا کرده است. بروضاح است که یک رویارویی از این جنس، می‌تواند به سویه‌های فاشیستی و خودبرتربندار و نژادپرستانه هم منجر شود. اگر از سینما و ادبیات بیرون بیاییم، در عالم واقع همین

تم فاشیستی و خودبرتربندار و نژادپرستانه را به‌وضوح در جامعه فرانسه حومه دیدیم و اگر به عالم هنر برگردیم تا این موارد را در آنجا بگردیم کنیم، هم مواردی همی‌مانند به این مهاجران عمدتا فقیر می‌بینیم، هم طعنه‌های زشت به چشم می‌خورند هم موارد پیچیده‌تری که طاهره یا نفع از آن جماعت است اما درواقع چهره‌شان را تخریب می‌کند. سنت‌چپ در فرانسه یک سنت قدیمی است اما این بقیه مردم فرانسه‌نسبت‌به ساکنان املاک حومه‌ای حفظ می‌کنند. از آنجایی که این زائر براساس اتفاقات منوالی واقعی در این‌ها شده‌است، مشخص می‌شود که حومه‌هایمنطقه‌ای دانماآنت‌نش‌آماده لیبرال صحبت شده است. فیلم‌های فرانسوی متعددی درطول دهه‌های گذشته ساخته شده‌اند که بیرو سنتست سوسیالیسم بوده‌اند. از آثار موح نو این کشور که نان لوک گوارد در راس هرم‌شان قرار می‌گرفت تا فیلم‌های کوستا گواراس یونانی که در فرانسه کار می‌کرد. خیلی از این فیلم‌ها از آن جهت

چپ بودند که به باایرلسییم تقد می‌کردند و عده‌ای دیگر به این دلیل که سالهه مهاجران اصطلاحا جهان سومی یا مدنظر قرار می‌دادند. از فیلم سوسالیسیسم ساخته کوارد نان لوک گوارد تا پوچست غرب، ساخته کوستا گواراس، تعدادی از این آثار هستند. با اینکه فرانسه رادانگاه نام باشکوهی به نام «دینویان، است و از لحاظ برداخت به موزوع فاصله طبقاتی جز س‌رادام جهان را هم هنر چپ بود، به سال‌های اخیر که نزدیک می‌شویم، این تم را کمتر در ادبیات و هنر آنها می‌بینیم. درعرض موزوع خاصه‌یی یا حومه که موزوعی پیوندخورده با بحث مهاجران است، ساسمد بسیار بالاتری در سینمای دولت فرانسه و تمیبت از تفکر مدرن فرانسوسی و درآمندهن به حلقهٔ آن سبک زندگی در جهان زمینی. قهرمان این داستان‌ها هم عمدتا یک زن آفریقایی یا آسیایی است و بیشتر این فیلم‌ها در کشورهای ساخته می‌شوند که روزگاری مستعمره فرانسه بوده‌اند یا قهرمان‌شان تباری از آن مناطق دارد. به‌عبارتی بانلیوسینمایا همان سینمای حومه دربرابر سینمای مستعمراتی قابل تعریف است و خود فیلم‌های مرتبط با حومه هم به لحاظ فنیاسازی و نوع موزع گیری متنوع هستند.

دوشنبه ۱۲ تیر ۱۳۴۲ شماره ۳۹-۲۰

۱۳

ادامه از صفحه ۱۲

بینویایان، ۲۰۱۹

«بینویان» نام اولین فیلم لاجی است؛ کارگردانی فرانسوی با اصالت آفریقایی. این فیلم در جشنواره کن ۲۰۱۹ نمایش داده شد و بعداً به‌عنوان نمایندهٔ فرانسه در اسکار ۲۰۲۰ شرکت کرد. برخلاف آنچه ممکن است از ظاهر آن به نظر بیاید، این فیلم هیچ ارتباطی با بینویان، نوشتهٔ وکتور هوروگنداره و به‌شورش‌های اجتماعی هم‌هست‌ویانوسفر کشیده‌است که پاریس‌زیبا شهر است. سال ۲۰۱۵ میلادی دو مهاجر آفریقایی تبار در اثر برق‌گرفتگی در یک ایستگاه، برق محلی پیدا کردند. در دهه ۹۰ میلادی نام خود را یافت و جدی شد. این حادثه تحت تعقیب پلیس بودند. این امر شورش‌ها و ناآرامی گسترده را در سراسر مناطق حومه پاریس به‌همراه آورد. بسیاری این موج ناآرامی را نشانهٔ مهاجران و گرفتاری‌های حل‌نشده‌ای دانستند که بیشتر مهاجران فرانسه که مجبور به سکونت در مناطق حومه‌ای شهرهای بزرگ هستند، با آن مواجهند. قتل این دو جوان موجب شد فرانسه یکبار دیگر پس از می سال ۱۹۶۸ وارد یکسری التهابات و شورش‌های اجتماعی شود که دامنه آن از حقوق مهاجران ساکن در این کشور به مسائل میهنیتی و اقتصادی کشید.
خیابان‌های فرانسه بار دیگر ملو از اعتراضاتی شد که در فرط خشمه نسبت به سیاست‌های دولت تیراگ، خیابان‌های این کشور را به آتشی می‌کشیدند و سواد خشن پلیس بر شدت این التهابات اجتماعی افزود. حوادث این سال به سه هفته تظاهرات انجامیده که در جریان آن قریب به ۱۰ هزار خودرو و ۳۰۰ ساختمان به آتش کشیده شد و دولت وضعیت اضطراری ملی اعلام کرد. طی سال‌های ۲۰۰۵

در سال ۲۰۰۶ کارگران، کارمندان و بخش‌هایی از اقشار جامعه فرانسه دست از کار کشیده و حتی خیابان‌ها می‌آمدند. حتی بعد از اینکه زاک شیراک از کاخ الیزه رفت و تکنولوژی سازگروزی رئیس‌جمهور فرانسه شد، بازهم اعتراضات مردم برای بار دوم در سال ۲۰۰۷ تکرار شد. کاملاً مشخص است که جنبش حلیقه زده‌های فرانسه، نبوغ تکامل یافته‌ای از همان اعتراضات گور و گادوپی گاهی بود که از سال ۲۰۰۵ شروع شد و در سال ۲۰۰۷ به پایان رسید. وقایع فیلم بینویان سرسبز است و مرکز شورش بین جوانان شهرک مسکونی حومه‌ای و پلیس است. هیچ‌کس از آن فرانسه رخ داد هم بسیار شاهت دارد و از آن جهت سال ۲۰۱۲ در گدش چند سال می‌توان با یک بازخوانی مجدد برای فیلم بینویان اهمیت قابل توجهی قائل شد. لاجی، سال ۱۹۷۸ در یک پدر و مادر اهل مالی در فرانسه متولد شد. اولین فیلمی که او در سال ۲۰۰۷ میلادی ساخت مربوط به همین شورش‌های سال ۲۰۰۵ و در گونه مستند بود. او زندگی پرماجرایی در این سال‌ها داشت و سرانجام در سال ۲۰۱۹ با بینویان در کن ۷۲ حاضر شد.

حومه شماره ۱۳، ۲۰۰۴

این فیلم را ریبر مورل کارگردانی کرده پس از آن آثار دیگر مثل «بر پاریس با عشق» را هم کارگردانی کرد. از پاریس با عشق یک فیلم اکشن بود که در حومه‌های پایتخت فرانسه روایت می‌شد و بازیگری آمریکایی داشت. مورل همچنان فیلم‌های آمریکایی-فرانسوی می‌سازد که بعضی از آنها درجه ۱ هستند؛ اما حومه شماره ۱۳ از این جهت اهمیت دارد که تصویری گمراه‌کننده نبوده از حومه شهرهای فرانسه نشان دهد. تصویری که نه فقط مخاطبان خاص سینما، بلکه مخاطبان عام را هم با این همه تلخی وسایهی آشنا می‌کزد. در ضمن فیلم حاوی یک نوغ پیشگویی نوآر و تا رایج، حاشیه‌نمیشنی در رابطه با تعدادی از نژادها و فرهنگ‌های ایجاد یکسری گنوی کاملاً بی‌نگانه با متن فرهنگ فرانسه منجر شود؛ یک ناسازگاری محفی که خشن هم هست. ماجرا این است که در پاریس سال ۲۰۱۲ یک دیوار آتش‌شهرک حومه شهر را احاطه کرده است. این‌ها دیوارهای تنگراه به‌عنوان آریابان مطلق از آنجا سلطنت می‌کنند. قهرتمندترین آنها با مشتشا توسط طاهاهای هرحمی می‌شود. لبتو، یکی از ساکنان شهرک که از قاچاق مواد مخدر متفر است، هروئین را از طاهای می‌دزدد و آن را در وان حمام خود با استفاده از مواد شیمیایی از بین می‌برد. پس از تعقیب و گریز مردان طاهاه، لبتو که بسیار چابک‌تر است موفق به فرار می‌شود. طاهای برانوی، لولا، خواهر کوچک‌تر لبتو را بوده و او مجبور به تسلیم می‌کند. لبتو با احتیاط به خانه طاهای می‌رسد، خواهرش را آزاد می‌کند و با او هم‌ربر ماند را به آذاره پلیس می‌برد. آنها که با ماشین توسط مردان با و او کمک کند تا بپم را پیدا کنند.

فرهنگ

دیپان، ۲۰۱۵

«دیپان» فیلمی از ژاک بودریه، فیلمساز مشهور فرانسوی است که در ۲۰۱۵ میلادی تولید شد. سواداسان یک سرباز در میان برهه‌های تأمیل است که در آخرین روزهای جنگ داخلی سربانکا و پس از حل درگیری مسلحانه، طرف او در نبرد شکست می‌خورد. سواداسان مجبور می‌شود به اردگاه پناهندگان بازگردد و آنجا تصمیم می‌گیرد به فرانسه نقل مکان کند تا فرصتی تازه در زندگی داشته باشد. با این حال، برای تأمین پناه‌ندگی سیاسی، نیاز به یک داستان واقع‌گرایانه اما قیاق‌کننده دارد. پاسپورت مردم‌ردهای به نام دیپان ناآراجان به او داده می‌شود و با افرادی که به سختی می‌شناسد، به‌عنوان خانواده‌اش ظاهر می‌شود تا بتوانند به فرانسه مهاجرت کنند. سواداسان که حال‌دیپان شده است، به همراه همسر جعلی با جدیدش پاشنی و دختر ۹ساله‌اش ایلاال، سواریک کشتی می‌شوند که عازم پاریس است. به‌محض ورود، او شغلی به‌عنوان سربازدار پیدا می‌کند و شروع به ساختن زندگی جدیدی در یک مرکز مسکونی در حومه شهر به نام لبری می‌کند. او متعوان سرپرست یک گروه سربازان است که توسط فرهنگستانکاموآفدر کنترل می‌شود، به جهت سال ۲۰۱۲ در فرانسه رخ داد هم بسیار شاهت دارد و از آن جهت سال ۲۰۱۲ در گدش چند سال می‌توان با یک بازخوانی مجدد برای فیلم بینویان اهمیت قابل توجهی قائل شد. لاجی، سال ۱۹۷۸ در یک پدر و مادر اهل مالی در فرانسه متولد شد. اولین فیلمی که او در سال ۲۰۰۷ میلادی ساخت مربوط به همین شورش‌های سال ۲۰۰۵ و در گونه مستند بود. او زندگی پرماجرایی در این سال‌ها داشت و سرانجام در سال ۲۰۱۹ با بینویان در کن ۷۲ حاضر شد.

موفق می‌شوند به انگلستان مهاجرت کنند تا شاید آرامش واقعی را پیدا کنند. در این فیلم یک شخصیت جدید و یک خانواده جدید آسیایی که میل به تولد دوباره و بازسازی زندگی دارند، با ورود به پاریس، خود را با واقعیت مهاجرت، دشواری یافتن شغل و خشونت موجود در شهری که در آن زندگی می‌کنند، مواجه می‌شوند و همین رزم‌های قدیمی جنگ را دوباره در آنها باز می‌کند. مردم اجتماعی دیپان، از میان نوع مهاجرتی که به غرب آمده‌اند، زندگی پناهندگان را برپشت می‌کشند و زیربنای مهاجرت تبعیدیان جنگی در فرانسه و دشواری‌هایی را که آنها حین ادغام در جامعه جدید با آنها مواجه می‌شوند، آشکار می‌کند.

نفرت ، ۱۹۹۵

«نفرت» La Haine یک فیلم درام سیاه‌وسفید فرانسوی-آمریکایی محصول سال ۱۹۹۵ به نویسندگی و کارگردانی ماتیو کاسوویتز است که از آثار کالت و تأثیرگذار فرانسوی به حساب می‌آید و به شروع کار ماتیو کاسوویتز و نوشتن کسل به‌عنوان بازیگر کار، کمک کرد. داستان کار ماتیو پس از یک شب شورش بین جوانان شهرک مسکونی حومه‌ای و پلیس مستقر در منطقه پاریس آغاز می‌شود. این شورش‌های منوالی به مجروح شدن شدید عبدالله، یکی از اهالی توسط پاریس پلیس منجر می‌شود. قهرمان‌های داستان، ونیز (نویستنت کسل)، سمید (سمید تاغوی) و هوبرت (هوبرت گوئده)، یک گروه سه‌گانه چند قومیتی از شهر هستند که ابتدا در اطراف پاریس قدم می‌زنند و سپس برای عصر به این شهر می‌روند. این فیلم ماجراهای آنها را از یک صبح تا صبح روز دیگر دنبال می‌کند. ماتیو کاسوویتز برای ساخت فیلم نفرت شد. این فیلم برای اولین بار در جشنواره ماجرای کامومه نام بولوه شروع به نوشتن فیلمنامه کرد. ماجرای کامومه نام بولوه یک پرده قضاپی است از مرگ فردی به همین نام است که توسط بازرس پاسکال کامپین، از ناحیه سر به او تیراندازی شد و جان باخت.

این فیلم ششم آوریل ۱۹۹۲ در ایستگاه گرانژ کریر، در منطقه ۱۸ پاریس اتفاق رخ داد. پلیس اعلام می‌کند به‌طور تصادفی شلیک کرده است. یعنی افسر پلیس در حالیه که سعی می‌کرد مفلتون را برای گرفتن اعتراف برترساند و فکر می‌کرد اسلحه‌اش خالی است، ماشه را شکاند. این ماجرا بازتاب گسترده‌ای در روزنامه‌ها پیدا کرد، به‌ویژه به از شمال آفریقا.

بیشتر از بسیاری موارد دیگر از آثار واتر حومه، روی جرم محلی و تأثیر آن، یک روی کشنده ایفاد به‌دنیای بزرگاری تاکیسد دارد. از این جهت ریاح زانمی به این نتیجه می‌رسد که شورش و عصباننگری نتیجه محتوم این نوع از زندگی است و پس از این فیلم هم در آثار دیگرش بارها به همین نتیجه‌گیری رسیده است. چیزی که بعضی از فرانسوسی‌های متعصب را تحلیلی در این فیلمساز تا حدودی بدین کرده، همین نوع نتیجه‌گیری او از وضعیت اجتماعی این کشور خصوصاً در مناطق حساس و محلات حاشیه‌نشین است.

کامل، مرد جوانی از ساکنان مناطق حساس فرانسه در نزدیکی پاریس به فرانسه بازمی‌گردد. او که چند سال پیش به‌دلیل خرید و فروش موادمخدر دستگیر شد و بیخ‌سالی را در زندان گذرانده، به مدت دو سال از ورود به فرانسه محروم شد، حالا باسنی می‌کند با حمایت خانواده‌اش شغلی پیدا می‌کند و یک زندگی عادی داشته باشد، اما هیچ چیز در مناطق حساس انجام نمی‌دند. این فیلمی درباره حومه شهر است که تمام کهن‌الگوهای این زائر را به نمایش می‌گذارد، اما بسا این وجود به‌دلیل تناقض آن با رویدادهای جاری، برای فرانسوسی‌های متعصب روی نژاد و فرهنگ این کشور، آزاردهنده است. یکی از منتقدان فرانسوی درباره پوشش خبر است؛ نوشتن این اثر جذابیت با حدی ساده‌لوحانه شورش جوانی دارد. این حرکات اگر در کشورهای دیگر به‌خصوص رقبای سیاسی فرانسه رخ می‌داد، هیچ‌گاه به‌عنوان شورش ساده‌لوحانه جوانان تحلیل و ارزیابی نمی‌شد. کارگردان این فیلم ریاح امور زانمی، یک کارگردان الجزایری الاصل است که این اولین فیلم بلند سینمایی اوست. یوش در میان فیلم‌های متعددی که راجعه به حومه‌های فرانسه ساخته‌شده‌اند، این فیلم

ت نشان داده می‌شود که گویی از چشم هر شهروند محروم فرانسوی است. این فیلم به یکسری سوالات کلیدی می‌پردازد: چگونه و چرا مردم به جنایتکاری تبدیل می‌شوند؟ آیا این جوانان درگیر یک سرزنش متخوم هستند؟ آیا سینماست، یک چرخه میوب است؟

این فیلمی درباره حومه شهر است که تمام کهن‌الگوهای این زائر را به نمایش می‌گذارد، اما بسا این وجود به‌دلیل تناقض آن با رویدادهای جاری، برای فرانسوسی‌های متعصب روی نژاد و فرهنگ این کشور، آزاردهنده است. یکی از منتقدان فرانسوی درباره پوشش خبر است؛ نوشتن این اثر جذابیت با حدی ساده‌لوحانه شورش جوانی دارد. این حرکات اگر در کشورهای دیگر به‌خصوص رقبای سیاسی فرانسه رخ می‌داد، هیچ‌گاه به‌عنوان شورش ساده‌لوحانه جوانان تحلیل و ارزیابی نمی‌شد. کارگردان این فیلم ریاح امور زانمی، یک کارگردان الجزایری الاصل است که این اولین فیلم بلند سینمایی اوست. یوش در میان فیلم‌های متعددی که راجعه به حومه‌های فرانسه ساخته‌شده‌اند، این فیلم

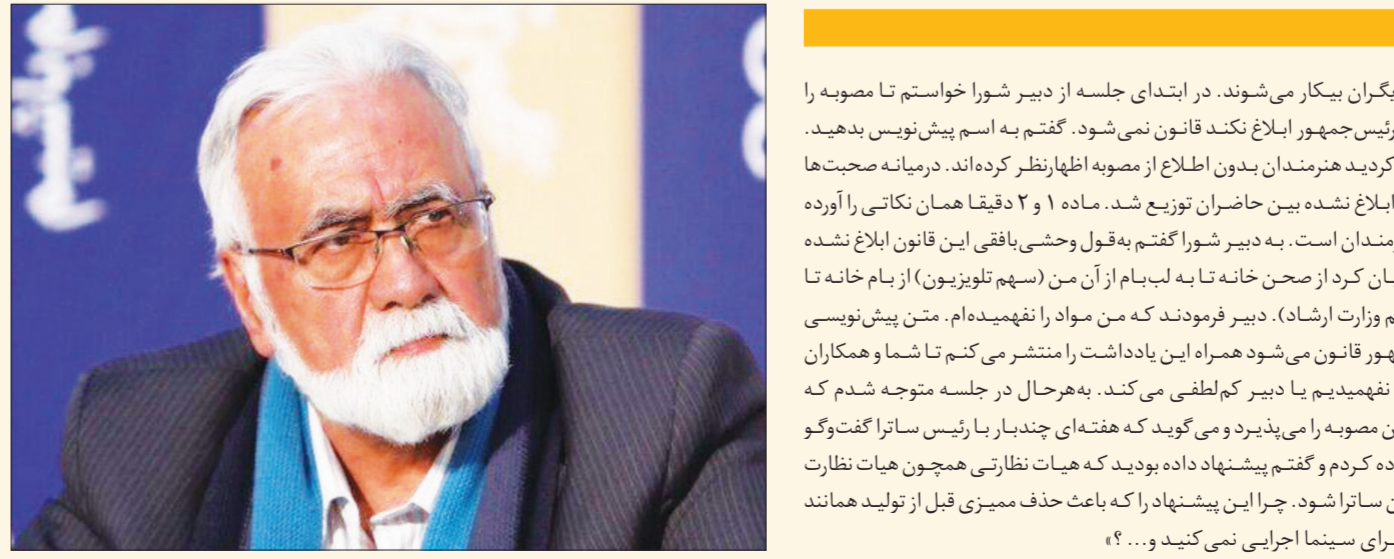
خوش‌قولی وزیر ارشاد برای حمایت از جشنواره نئارت عروسکی

های جزای فر، دبیر نوزدهمین جشنواره بین‌المللی نئارت عروسکی، در گفت‌وگویی باهم‌میهن با اشاره به سختی‌های برگزاری جشنواره به‌حمایت‌های وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی اشاره کرده است. او در این مصاحبه با اشاره به تورم و بالا رفتن هزینه‌ها گفت بایدفد بودجه جشنواره افزایش پیدا می‌کرد که این اتفاق به اندازه ممکن و واقعی محقق شده است.
حزلی‌قولی بیان کرد: «در دوره کنونی هزینه ساخت‌وساز عروسک بالا رفته و این جزای است که بودجه جشنواره هرقله می‌تواند. ۲۰ درصد ارتقا پیدا کند، به‌مرحال ما به رشدی ۲۰۰ درصدی نیاز داشتیم در گفت‌وگو با وزیر ارشاد قول گرفتیم بودجه جشنواره به ۱۲ میلیارد تومان ارتقا پیدا کند که الان ۱۰ میلیارد تومان آن محقق شده است. دبیر نوزدهمین جشنواره بین‌المللی عروسکی تهران مبارک همین ططور از کمک‌های بخش خصوصی برای برگزاری جشنواره گفت: «البته تلاش می‌کنیم ۸۰ درصد این مبلغ را با حمایت بخش خصوصی، به‌تاتر برگرده‌ایم کم‌کم به سمت استقلال کامل برویم. الان با بانک‌ها، پلنفرم‌ها و شبکه‌های خصوصی درحال رازبندی هستیم. خوشبختانه مشارکت‌بنگاه‌های خصوصی در این جشنواره به‌بسیار است و توانسته‌ایم کمک‌هزینه‌ها را افزایش بدهیم و پیش از شروع جشنواره ۷۵ درصد کمک‌هزینه‌ها را پرداخت کرده‌ایم.»

شرایط برای ساخت فیلم سیاسی مهیا نیست

حسین دارایی در گفت‌وگو با ایسنا درباره اینکه شرایط برای ساخت فیلم سیاسی چقدر مهیاست، گفت: «واقعیت این است که شرایط اصلاً مهیا نیست. من بابت بسیاری از اتفاق‌های پیش‌آمده برای فیلم متقد و خارجور، هیچ منتظر می‌رسد بخشی از مشکلات برطرف‌نکردن فضای فرهنگ در رگان‌های خارج از حوزه فرهنگ و هنر برمی‌گردد. در بسیاری از دستگاه‌ها و نهادهای غیرهنری زبان سینما گز نمی‌شود و با وجود آنکه تعدادی کارکنشان هم حضور دارندو اتفاقاً تکانهی فرهنگیه هم ندارند اما به‌دلیل آشنا نبودن با فضای فرهنگ و سینما معمولاً در مسیری می‌افتیم که هرگز از سوم‌درشاست است.»
او ادامه داد: «در این فضای غیرهنری گاهی از یک فیلم نشانه‌هایی بیرون آورده می‌شود که باورکردنی نیست و حتی برای خود من کنی چزا کسی باید سرش درد کند که سرانجام، قابل‌هضم نیست و تعجب می‌کنم چطور چنین برداشتی صورت گرفته است. به همین دلیل در چنین وضعیتی، فضا برای ساخت فیلم سیاسی تنگ و تولیدات مرتبط به آن هم کم می‌شود، به‌طوری‌که با خودت فکر می‌کنی چزا کسی باید سرش درد کند که سرانجام ساخت چنین فیلم‌هایی برود!»
دارایی افزود: «من سال ۱۳۹۸ فیلمنامه «مصلحت را شروع کردم و الان که ۱۴۰۲ است تازه به اگران رسیده‌ایم. یک فیلم هم تا وقتی اگران نشود و بازخورد مخاطبانش را نگیرد تقریباً کارکردی برای سازنده‌اش ندارد.»

از اهالی سینما و بازیگران بیکار می‌شوند. در ابتدای جلسه از دبیر شور خواستم تا مضموبه را ارائه کند. گفتند تا رئیس‌جمهور ابلاغ نکنند قانون نمی‌شود. گفته به اسم پیش‌نویس بدهید. گفتند از دفتر دبیر شورای عالی انقلاب فرهنگی نامیاس گرفته‌شد و برای نوشتنی در ۱۲ ساعت به دعوت کردیم. موزوع جلسه مضموبه شوریه عالی انقلاب فرهنگ دربار، واکنش را به آوردن خودشان تقسیم وظایف در حیطه نمایش خانگی و فعالیت lavod، به‌دلیل حساسیت همکاران در خانه سینما و کانون کارگردانان در جلسه حاضر شدیم. ظاهراً برخی مدعوین هم نیامدند. اما آقایان فیروزن جیرانسی، عبدالرضا منجزی، وزیران بازرگی و به‌خاطر توضیح داد که مضموبه بعد از محمدرضا نخت کشیان از اهالی سینما آمده بودیم، مدیر شورا موضوع داد که مضموبه بعد از ابلاغ رئیس‌جمهور قانون می‌شود. موزوع شدیم جلسه را به اشتباه آماده‌ام، اما گفته لاقفل لادلیل قائم‌العینویسان خانقه سینما و کانون را بیان کنم. چیزی اینکه گویمی لفظا همین بلا را فر قانون پروانه نمایش تیاروبدی که گویا به شورای عالی ارائه شده است. البته گفته و دبیر ظاهراً پذیرفت. عبدالرضا منجزی با اکتا به قانون اساسی و قوانین موزوعه این اقدام را با استقلال حقوقی زیرسوار برده، بزیمان خان بازرگی هم طی سخنرانی بی‌بی‌سی کرد که جمعی

مطبوعات می‌شود، ایران سینما اجزایی نمی‌کنید و…»

ادامه از صفحه ۱۲